

Ту въ двоумение се спре, ту тръгне пакъ
И взира се дано нанейде забележи
Упътни знаци . . . Вмигъ светкавица прореже
Небесна твърдъ — въ захласъ се тамо превъртътъ
И хълми и скали и татъкъ витий пътъ —
И сепнатъ той се спре. . . Туй що бе тъмно схвана
Презъ гневните слова сега Младенъ, и стана
Съ ответна горда речъ. . .

Но гърлестъ гласъ Боянъ
Отъ Бъта бе извилъ — и Бошко отъ Бързанъ
По него, — и, единъ надъ други да надсили,
Кой знае до кога те биха продължили
Все тъй, ако не бе изстъпилъ Брадестилъ
И на двамина да свика. Ръстъ извилъ
Като тополя, тозъ изпратеникъ баташки
Бе старъ и побелятъ, а все пакъ видъ юнашки
Запазилъ. Спусната до поясъ чакъ брада
Поглади той и тъй — „Това да е беда“
Започна — „Лесно се, Войводо, дотъкмява
Такова; стига то, то само да доява
На делото . . . Това което, споредъ менъ,
По важи, то е за уречения день —
Кога е той? — Че вижъ излезе бъркотия . . .
Вий знаете сами, че вести отъ Сърбия
Се има повторно: на прагътъ е война . . .
Азъ мисля, по-добре отъ наша е страна
Да се потрай.“ —

„Ехе, на дека го обърна!“